

סמל כברה הראל
4631021
בן שושנה ויחיאל
נולד ב- כ"ה אדר תשכ"ט 15.3.1969
התגייס לצה"ל ב- 3.11.1987
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפצע ב- 20.4.1989 בפעילות מבצעית
נפטר מפצעיו בכ"ט אדר תשנ"א 13.3.1991

כברה, הראל

בן שושנה ויחיאל. נולד ביום כ"ה באדר תשכ"ט (15.3.1969) ברחובות. בין שני למשפחה בת שמונה ילדים, שומרת מסורת ומצוות. הראל למד בבית-הספר היסודי 'פינס' בגדרה, בבית-הספר התיכון האזורי בגדרה ובכפר-הנוער 'ז'בוטינסקי' בבאר יעקב. הוא בחר במגמת מכונאות מטוסים ובהמשך עבר למגמת אגרו-מיכניקה.

הראל היה ילד עליו, מלא שמחת חיים, שופע הומור ושובב. כאח בוגר נהג לעזור ולתמוך בהוריו ובאחיו הצעירים. נתן לכולם בתום ובאהבה. הוא עסק בספורט, אהב לשחק כדורגל והרבה בריצות ארוכות. בתחילת חודש נובמבר 1987 גויס הראל לשירות חובה בצה"ל. הוא הוצב בחיל-הרגלים, בחטיבת גולני, סיים מסלול טירונות ארוך וקשה ונשלח לשרת בגדוד הגדעונים, בתפקיד מאגיסט. הראל קיבל דרגת רב"ט ויצא עם הגדוד להמשך אימונים ולפעילויות מבצעיות בלבנון. בהמשך שירותו הועלה הראל לדרגת סמל. חבריו של הראל בגדוד סיפרו כי היה לו כושר גופני מיוחד ונדיר. הוא אהב את הצבא, תמיד היה אופטימי ותמיד חיין. "בחרו שמח, לא אהב עצב, אהב את החיים," כך תיאר אותו אחד מחבריו.

ביום 20.4.1989, במהלך תרגיל של כוח גולני בלבנון, נפגע הראל בדאשו מאש כוח של צה"ל, שסבר כי לפניו מחבלים. הוא אושפז בבית-החולים 'רמב"ם' וכאשר התייצב מצבו הועבר לבית לוינשטיין, בתקווה שיחלים. שנתיים נלחם הראל על חייו.

ביום כ"ט באדר תשנ"א (13.3.1991) נכנע הראל לפציעתו האנושה. הוא הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-העלמין בגדרה. הותיר אחריו הורים, ארבעה אחים — שלום, יובל, גולן ורמי (רחמים), שלוש אחיות — אריאלה, שני והודיה.

בני המשפחה הנציחו שמו בספר תורה, שתרמו לבית-הכנסת 'חיי-שלום' בגדרה.

בטירונות

טקס ההשבעה

טקס סיום טירונות

אימון מתקדם

קווים לדמותו

כברה הראל ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.
1969-1991

10/88

למטבת קבוצה שלי!
רבות אינני אורגן עם מצב
בנין הראש שמטבת במחלקה
שלי. הראש הוא חיים מצליח. וראה
שאין צורך ליכולת השקעה שלי,
במחלקה שלי, ועליוני לקיים
למחלקה. אורגן שמעלה בן בבה.
אני מקווה שתמשיכו לתת לי
את אורגן החברים שהביא אלי
לפניו לא יקרא לך

בברכת שנה טובה ו

סמ"ח צדק קמ"א

סיום קורס מ"כים

מותו ארך שנת יים

החיילים בגולני קראו לו קובריה. "קובריה, לאן אתה ממהר?", כתב דוד לביא השבוע במעריב, על החייל האופטימי שאהב לאכול, אהב לרוץ אהב להתאמן – היה מלא שמחת חיים. "אני זוכר, לפני שנפגע הוא ישב והתקין באפוד הקרב שלו ריפוד מיוחד, חיזק את האבזמים. הידק את הרצועות שיהיה נוח. הוא היה חייל מצטיין. יש לנו מכתבים על זה מהמג"ד והמפקדים שלו". ההורים הלכו לרב. הרב אמר: "יתעורר כשיהיה בן שלושים. יקום, יעמוד, יחייך, יתחתן, יילד ילדים". "אולי בגלל שלא הניח תפילין, בגלל שלא רצה לערוך בר מצווה, בגלל שהתרחק מהדת", אומרת אשה מאמינה מהמשפחה. אולי גמר עם עצמו ומת כי לא רצה לצער אותנו יותר", אומר האבא יחיאל.

"פציעה אנושה", כתוב בדו"ח צה"ל על התאונה שקרתה לפני שנתיים ביום ראשון של חול המועד פסח. תאונת אימונים בלבנון. הצוות של כברה, ששרת בגולני, סיים תרגיל "יבש" לקראת מארב שתוכנן באותו יום ברצועת הביטחון. היתה שעת דימדומים כשהכוח חזר למוצב. הש.ג. שלא תודרך, זיהה אותם ככוח עויין ופתח באש. אחד מקליעי המאג חדר את הקסדה של הראל ויצא מהצד האחר. הראל נפגע אנושות, איבד את ההכרה. "צמת" בלשון יבישה של רופאים. מאותו יום מתחילה משפחת כברה לחיות במסלול מסויים שאורכו שנתיים ימים.

שוענה וחיאל, הורני, הזי אומרים לנ: הראל
הנה סבתא, תעשה סימן שאתה מבין, שאתה
שומע. ואז, אומר יחיאל והקול שלו מתרסק,
היה הראל ממצמץ בעיניים. 'שלוש פעמים
היה ממצמץ, ושבע. ובחדר שתיקה. מי
יתווכח עם אבא שהתקווה שלו כל-כך חזקה

מוות שנמשך שנתיים. אביו של הראל בהלוויית בנו.
צילומים: רובי קסטור

להיות גולנצ'יק

האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת. זה לתפוז מטרת קרטון, אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק. להצטבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות שביציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדוגות שונות של פחד. זו רצות צמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחייכתה ולבסוף עצובה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בצמחך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומתות האדומות כאשר לך יש ציניים אדומות.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מלים רעות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותבים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר.

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי, ודגל הדיו באילת; והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך. להיות גולנצ'יק זה עבר והווה ועתיד.

וחלום ותקווה, ושקיצות ונחלים, והרים וזריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, ועייפות מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע ודעזוע, ויד שתמיד אוחדת בנשק. זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות. הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם.

לבטחונכם.

אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים - כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

צוות אירי, מחזור אוגוסט 2000
גולני

מה זה בשבילו גולני. אז: לאנשים הקטנים עם הצל הגדול: להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ שצכשיו, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית-שמש ולא בבית-לחם. זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש השוקצת, ולדעת שרק צכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף שבציניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באי"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי צוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לצרבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי. לתת ביס מהלוף ולחשוב על שווארמה.

להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון